

Темрява – у кожному з нас

КОРСО

ГОСТРОСЮЖЕТНИЙ ТРИЛЕР

ПОЛІНА КУЛАКОВА

ПОЛІНА КУЛАКОВА

УДК 821.161.2
К 90

Поліна Кулакова

К 90 Корсо [Текст] : роман / Поліна Кулакова. — Брустурів :
Дискурсус, 2020. — 232 с.

ISBN 978-617-7236-96-1

Для всіх Єва завжди була милою, доброзичливою дівчиною. Такою вона видавалася й собі. Аж поки одного дня в її життя не ввірвався тасмничий пес-знайда — і все пішло шкереберть: кохання, робота, сім'я. У шаленому вирі подій несподівано зникає подруга героїні. Поліція і медіа говорять про серійного вбивцю. Розпочинається розслідування — і Єва опиняється в епіцентрі жаху. Чи вистачить їй мужності й доброти, щоб протистояти злу, яке невідворотно наближається?

ISBN 978-617-7236-96-1

Усі права застережено

© Поліна Кулакова, текст, 2017, 2020
© Дискурсус, видання, 2020

Вікторія Гранецька

Коли прокидається темрява

Кажуть, не завжди так буває, щоб письменник спромігся перевершити чи бодай утриматися на рівні власного дебюту. Утім, якщо мова про Поліну Кулакову — молоду, але вельми перспективну авторку в жанрі «детективний трилер», то український читач має нагоду переконатися в протилежному. Її перший роман «Я пам'ятатиму твоє обличчя» приємно потішив шанувальників горору й містичного детективу цікавим задумом та динамічним сюжетом і став упізнаваним книжковим «обличчям» у такій, здавалося б, зовсім «нежіночій» літературній ніші.

Друга книга авторки, яку ви наразі тримаєте в руках — це нова захоплива історія на перетині згаданих жанрів, тож мимоволі дивуєшся, як фахово й послідовно письменниця розкриває психологію людей, що переступили межу між світлом і темрявою: *«Темрява присутня у всіх, навіть у найсвітліших, найдобріших людях. У кожній душі ховається децю потворне, слизьке, жорстоке, із запахом цвілі та гнилого м'яса. Посіяне Каїном зерно проростає покоління за поколінням, і тепер коріння вгризлося надто глибоко. Воно ліанюю обвилось довкола хребта, шиї, тулуба. Воно закралось у самісіньке серце й тихенько нашіптує істину: по суті ми всі однакові, просто не кожен наслідиться “розбудити” ту свою сторону, не кожен зуміє себе таким потім прийняти».*

Як воно — відчинити двері у власну темряву? Крок за кроком, опираючись на біблійні алюзії та екзистенційні мотиви, Поліна Кулакова розповідає історію тих, хто за-

зирнув у найтемніші закутки своєї душі. Читаючи цю книгу, весь час ловиш себе на думці, що тут немає другорядних героїв. Кожен персонаж виписаний авторкою так, що видається, ніби це жива людина, яка от-от зійде зі сторінок книги в реальне життя. Серійний маніяк-убивця на прізвисько Садівник, що висаджує квіти на місцях поховань своїх жертв; молода жінка, яка випадково (чи не випадково?) опиняється на його шляху; хлопець-підліток, котрий містичним чином здатен відчувати їх обох... і, нарешті, — велетенський чорний пес екзотичної породи кане корсо, після знайомства з яким вам неодмінно захочеться й собі такого відданого чотирилапого друга. І це ще одна перевага цього роману: нечасто в книгах сучасних авторів присутня так добре прописана анімалістична тематика. А ще доладно скроєний сюжет, переконлива й лаконічна мова оповіді та несподіваний і від того геть приголомшливий фінал. Можна тільки уявити, яке потужне враження на поціновувачів жанру справила б екранізація такої історії, якби цей матеріал колись потрапив до рук голлівудських режисерів-постановників...

Тож із приємністю запрошуюю спраглих за гострими відчуттями читачів до знайомства з «Корсо». Просто щоб ми не забували, що *«темрява присутня в кожному з нас. Важливо не впускати у своє життя тих, хто може цю темряву пробудити й витягнути на поверхню, затуливши собою сонце»*. І нехай темрява далі спить.

Моїй сестричці

Пролог

Це був такий час, коли люди або солодко сплять, або допивають зайву чарку в барі, або ж просто перегортають останню сторінку книги та лаються подумки, бо вже не заснуть. І лише поодинокі сміливці скрадаються навшпиньки в темряві, оберігаючи свої таємниці. Для більшості це просто ніч. Для інших, особливих, це пора, щоби знайти істину. Або щоб істина знайшла їх.

— І чого ж Ти, Господи, дивишся мільярдами зірок? Дивишся собі спокійно згори вниз та не зупиняєш мене?! Чи Тобі подобається те, чим я займаюсь?

Садівник на хвилику зупинився й підвів голову. Там, у весняному небі, сяла повня. Його руки міцно стискали держак лопати, а по обличчю струменів піт. Садівник тримався рівно, упевнено й абсолютно спокійно.

— Працювати із землею шляхетно... Правда ж?

Садівник ледь чутно засміявся собі у відповідь і відразу затулив брудною долонею рота.

— Знаю, що не культурні рослини я тут висаджую... Але ж це значно цінніше — я вирощую душі. Ти ж мав би мене розуміти!

Земля була досить м'якою та податливою. Лезо старої ржавої лопати входило в неї, наче в масло. То пірнало в глибину, то виринали й відкидало вбік акуратні шматки ґрунту. Лише каміння й уламки старої цегли чинили перешкоди. Проте, доклавши певних зусиль, Садівник таки вправвся із завданням. І праворуч виріс чорний масний горб.

— Дякую Тобі, Боже, за допомогу!

Він знову підвів голову до неба, посміхнувся, а щокало потекли сором'язливі сльози. Руки вже починали знайоמו тремтіти від фізичного навантаження, а на долонях

виступили мозолі. Він усвідомлював, що таку роботу краще робити в рукавицях, але хотів відчувати увесь процес безпосередньо на дотик. Хотів якомога краще запам'ятати кожен момент, кожен фрагмент мозаїки. Хотів, щоб мозолі нагадували йому про скоєне.

Урешті Садівник припинив копати, освітив ліхтариком яму й окинув її поглядом, оцінюючи. То була добра яма: глибина — майже метр, довжина — більш як півтора.

— Годиться!

Відкинув лопату вбік і захопився двома руками за великий пакет із цупкого поліетилену. Потягнув із зусиллям на край ями й зіштовхнув його вниз.

Садівник задоволено опустився навколішки, перехрестився, заплющив очі. Кутики вуст смикнулись у посмішці.

— Щасливий день. Сьогодні в *саду* народилася нова квітка!

Садівник підвівся, підняв лопату й поглянув востаннє на дно ями. Чорний поліетилен гармонійно зливався із сирою землею. Ідеальна яма. Напевно, найкраща. Ілюзію порожнечі псувала лише бліда долоня, що випадково прорізалася з пакета. Тоненькі пальці з яскраво-рожевим манікюром намагались привернути до себе увагу.

Садівник глибоко вдихнув прохолодне вогке повітря й почав закидати яму землю. Працював швидко, спокійно, ніби й не помічав мертвої руки, ніби й не помічав, що права холоша його штанів просякла кров'ю.

Закопував і задоволено відтворював у пам'яті момент, коли вона, володарка тендітних рук і модного манікюру, переможена, опустилась на спину. Пригадував, як жадібно перед тим ковтала повітря — зовсім як риба на суші. Пригадував, як в агонії тріпотіла руками. Шкода, що життя так швидко покинуло її тіло, залишивши лише порожню оболонку...

Коли яма, чи радше могила, була акуратно засипана, він понакидав зверху те, що лежало довкола: принесене

вітром сміття, сухе бадилля й камінці — і вже потім згадав про щепку троянди, яку він придбав сьогодні на ринку. Довелось імпровізувати, тож просто вирубив руками ямку й акуратно встромив квітку корінцем у землю.

— Ласкаво прошу в сад. Почувайся, як вдома, — промовив він чи то до саджанця, чи то до закопаного трупа.

Згодом Садівник ретельно зібрав усі свої речі й рушив геть. Відхилив дві дошки зеленого паркану, що відрізав його сад від темної вулиці, проліз крізь дірку й рушив до автомобіля, уважно роззираючись довкола. Його *сад* залишився в цілковитій тиші.

— Щасливий день! — сказав Садівник сам собі, дивлячись у дзеркало.

Завів двигун, увімкнув радіо й рушив порожніми нічними вулицями додому. Темні очі дивились на дорогу спідлоба. Вони блищали у світлі вже майже згаслих ліхтарів. Садівник посміхався. Згодом він прийме гарячий душ й опісля солодко-солодко спатиме. А вже за кілька годин світанок замінить ніч на день, як він сьогодні вночі замінив життя на смерть.

Розділ 1

Єва вмостилась за кухонним столом, підібгавши під себе ноги. Перед нею лежав увімкнутий ноутбук і поруч — чашка гарячого зеленого чаю. Єва вдруге перечитувала електронного листа від свого хлопця й широко усміхалась. Зробивши невеличкий ковток і прикусивши нижню губу, взялася відписувати. Згодом побіжно оглянула написаний текст, навела курсор на іконку «надіслати» й відправила слова в неймовірно коротку дорогу Світовою Павутиною. Незважаючи на апогей розвитку інтернету, соцмереж, існування скайпу, Єва отримувала звичайного електронного листа від коханого раз на тиждень. І зовсім не тому, що він не хотів із нею спілкуватися, просто доступ до інтернету в нього був лише у вихідний, один-єдиний на тиждень. У пошуках кращого заробітку він подався в Польщу. Єва не знала, де саме він працює, лише те, що десь на фермі під Познанню. Їй цього було цілком достатньо.

Кажуть, діти, які самі себе виростили й виховали, стають замкнутими, егоїстичними й навіть жорстокими. Проте буває й по-іншому: коли такі «діти» зустрічають людину, яка турбується про них, то чіпляються за неї обома руками й не відпускають. Єва, будучи саме такою дитиною, міцно трималася за Стаса, як за свою єдину надію.

У п'ять років через трагічні обставини вона залишилася без батька, а у дванадцять єдиним її опікуном став вітчим. Ні бабусі, ні дідуся, ні брата, ні сестри... Хтось скаже, що їй пощастило не потрапити до дитячого будинку, але вона посперечалася б.

От із чим їй справді поталанило, так це вступити на державний до Інституту мистецтв і здобути диплом із

відзнакою. Саме в університеті Єва зрозуміла, що чогось таки варта, що світ і люди, які в ньому живуть, не такі вже й погані. Вона займалась улюбленою справою — творила. Руки, що тримали пензлика в студії, ніколи не втомлювались, а сюжети, які розгорталися на її полотнах, не бували сірими й посередніми. Саме в університеті вона зустріла Стаса.

Занурена в спогади, Єва присунула стілець під вікно в кухні й важко опустилася на нього. Ні, тіло не було втомленим, і вона не потерпала від надмірної ваги. Ця титанічна непосильність — із її серця. Після того як у житті з'явився Стас, Єва почала дуже болісно переживати самотність.

Унизу, попід балконами й вікнами чотирнадцятиповерхівки, працівник комунальної служби не вперше за цю весну підстригав газонокосаркою траву. Крізь прочинену квартиру долітав нестерпний, ріжучий вуха звук, але з ним — приємні свіжі пахощі. Єва заплющила очі й глибоко вдихнула аромат.

Розділ 2

Щільно затулені темно-сині штори, холодна блакитна півтемрява й увімкнутий телевізор. Довкола звичайна міська квартира, заставлена звичайними меблями: книжкова шафа, шафа-купе для одягу, килимове покриття на підлозі та м'який великий диван сірого кольору, на якому вільно розлігся задоволений собою Садівник. Крізь металопластикові вікна не проникав гул знадвору, як і вже добре прогріте сонцем травневе повітря.

«Третя жертва? Тупі та наївні! — подумки прокоментував повтор сюжету “Надзвичайних новин”. — Їм, напевне, здається, що вони вже близькі до розв'язки...»

Коли новини завершилися, Садівник, одягнений у шорти й оголений до пояса, підвівся з дивана й покульгав до ванної кімнати. Там потягнувся вгору рукою, на якій красувалось татуювання, і дістав аптечку з верхньої полицки. Далі присів на прикритий кришкою унітаз і взявся поволі розмотувати бинт на гомілці правої ноги, трішки нижче коліна.

— Чорт! — скрикнув від болю.

Учора під дією емоцій та адреналіну він майже не помітив укусу. Але зараз рана розпухла й почала набирати гною. Біль був просто нестерпним.

— Ненавиджу собак! — прогрімів на всю квартиру.

Він скреготав зубами, сичав, як змія, але все ж зумів промити хлоргексидином рану й накласти свіжу пов'язку. Садівник помітно зблід. Проте в очах зблискувала помітна радість: був задоволений собою й тим, що вчора повторив фортель із шарфом. Він був певен: невинні жінки, як твердили йолопи в ЗМІ, були лише дешевими хвойдами з вулиці.

Після кожного вбивства Садівник почував себе більш живим, більш щасливим. Можливо, він належить до такого типу вампірів, які висмоктують не кров, а душі? Прикро, що «голод» прокидається все частіше й частіше. Упродовж кількох тижнів йому стало вкрай важко себе контролювати. Він відчував себе залежним, але це було настільки приємно! Ні, ні, це не божевілля й навіть не наркоманія... це — суть! Темрява присутня у всіх, навіть у найсвітліших, найдобріших людях. У кожній душі ховається дещо потворне, слизьке, жорстоке, із запахом цвілі та гнилого м'яса. Посіяне Каїном зерно проростає покоління за поколінням, і тепер коріння вгризлось надто глибоко. Воно ліною обвилось довкола хребта, шиї, тулуба. Воно закралось у самісіньке серце й тихенько нашіптує істину: по суті, ми всі однакові, просто не кожен насмілиться «розбудити» ту свою сторону, не кожен зуміє себе таким потім прийняти.

Садівник докульгав до дивана й повернувся до телевізора. Почав перемикати канали в пошуках чергової програми новин, але показували або нудні серіали для домогосподарок, або кілометри зомбі-реклами.

Раптом запищав мобільний телефон. Садівник подивився на дисплей, скривився, але відповів:

— Слухаю!

— Привіт! Як ти? — по той бік чувся голос колеги.

— Дивлюся телевізор, — байдуже відповів Садівник.

— Тримаєшся? — занепокоєно спитав той.

— Ага.

— Навіть уявити важко, як тобі зараз!

— Та ні, все нормально, — без особливої інтонації запевнив він співрозмовника.

— Пива випити хочеш? Моя поїхала до батьків. От, думаю, підемо подихаємо свіжим повітрям!

— Я не в настрої, — десь усередині почала зароджуватись легка роздратованість.

— Зачинятися в чотирьох стінах — не вихід!

— А мені здається, якраз вихід.

— Тобі лише так здається! Ти швидше змиришся з втратою, якщо будеш ділитись з іншими.

Садівник уже стиснув ліву руку в кулак і зціпив зуби. Нав'язливий колега по той бік слухавки не вгавав:

— От побачиш! Тобі стане легше, коли посидимо в барі, подивимося футбольний матч.

— Стьопа, сам знаєш, що не до пива й футболу мені зараз, — роздратування росло, наче трава після теплого дощу.

— Усе. Я за пів години буду в тебе. Нічого слухати не хочу!

— Як знаєш, — байдуже відповів Садівник і натиснув «відбій».

Потім розгнівано жбурнув мобільний на стіл, підвівся з дивана й повернувся до аптечки. Дістав звідти ампулу «Кетолонгу», шприц, вату й баночку спирту. Присів на унітаз і зробив собі ін'єкцію в бічний широкий м'яз на стегні, з надією, що препарат подіє на більшу частину ноги. Для певності запив водою з-під крана таблетку «Кетанову» і з тривогою зиркнув на своє відображення в дзеркалі: він мав вигляд хижака — гострі вилиці, дзюбатий ніс і скажені блискучі очі. На мить Садівник побачив язик полум'я у своїх зіницях і відсахнувся.

— Що, засмерділо паленим? — спитав пошепки в себе самого й рушив збиратись на прогулянку.

Розділ 3

— Доброго всім дня!

Єва, одягнена у квітчасту сукню з коротким рукавом і взута в темно-сині балетки, зайшла в невеличкий, проте добре освітлений кабінет, який слугував їй класом для проведення факультативу з образотворчого мистецтва для сиріт. Сьогодні в класі було п'ятеро дітей. Із першої парти привітно усміхався чотирнадцятилітній Максим, найстарший хлопець у групі.

— Добрий день! — відповіли діти.

Єва зупинилась перед учнями й усміхнулась до кожного з них.

Вона вже встигла провести в сиротинці два заняття. Першого разу зібрали всіх сиріт віком від семи до п'ятнадцяти. На наступні заняття прийшли лише ті, хто хотів навчитись малювати. Отже, із сімнадцяти дітей залишилося п'ять. Вони називали Єву на ім'я, без усіляких «ви» та «по батькові», тому що вона відчувала себе радше їхньою старшою сестрою, аніж наставником. Зважаючи на власний життєвий досвід, Єва добре розуміла цю малечу і знала, що їм потрібен вірний друг, а не сувора вчителька.

— Усі впоралися з домашнім завданням?

Діти ствердно закивали й почали діставати з картонних папок свої альбоми для малювання. Єва пройшлась біля столів й оглянула кожен малюнок. Темою завдання були рослинні мотиви. Діти мали змалювати якийсь вазон із теплиці, що знаходилася на подвір'ї сиротинця, або ж намалювати улюблену квітку з пам'яті. Також можна було піти в бібліотеку й перемалювати щось із книги.

— Максиме, це круто! — радісно скрикнула Єва, коли побачила його роботу.

Хтось із дітей зобразив ромашку, хтось тюльпани, а Максим — волошки. Малюнок вражав вдалим виконанням і підбіраною кольоровою гамою.

— Тобі сподобалась акварель? — лагідно запитала Єва хлопчика.

— Навіть дуже! Це й не зрівняти з фломастерами!

Оглянувши всі домашні роботи, Єва сіла за вчительський стіл і дістала з великої сумки свою папку та нові, куплені в супермаркеті матеріали.

— Я дуже задоволена вашими малюнками. Думаю, після літніх канікул ми подумаємо щодо оформлення виставки. Як вам ідея?

Усі діти радісно загули.

— Єво, а хіба ми не будемо вчитися влітку? — запитав сумно Максим.

— Влітку треба відпочивати. Я спробую домовитись про пленер на природі на початок червня. Якщо пощастить, поїдемо в гори.

— А заняття?

— Якщо дозволять, будемо їх час від часу проводити.

Єва підвелася зі свого місця й роздала упаковки гуаші та по два пензлики: тоненький і товщий.

— Сьогодні я вас вчитиму малювати фарбою, яка називається «гуаш», і вашим завданням буде намалювати яскраву кольорову абстракцію. Ця фарба набагато густіша та яскравіша, ніж акварель, але теж розчиняється у воді.

Діти з цікавістю почали розглядати свої упаковки з шести кольорів, читати надписи, розкручувати баночки й нюхати фарби, а Єва продовжувала розповідати:

— Гуаш можна перекривати. Тобто, якщо в процесі малювання ви хочете замінити жовтий колір на червоний — нема проблем. Після канікул я вам продемонструю, як нею робити розпис, і розповім про види народних орнаментів, а зараз будемо тільки знайомитися з цією фарбою. Так би мовити, набивати руку.

Урок минув дуже швидко. Діти сиділи тихенько, замальовували одним кольором різні фігури, потім перекривали іншим, коли висихала фарба. Отримавши нове домашнє завдання, діти чемно попрощались і повиходили одне за одним із кабінету. Залишився лише Максим. Той зараз стояв перед учительським столом зі стурбованим виразом обличчя.

Він мав дещо задовге світле волосся, що кумедно стирчало в різні боки, та був одягнений у вилинялі протерті джинси й розтягнутий трикотажний светр. Дарма що хлопець виріс у притулку — світлі прозорі блакитні очі навіювали Єві думки про благородне походження Максимових предків.

— Ти дивилася новини?

— Новини? Ні... у мене й телевізора нема, — зізналась Єва.

— І дарма. Я вчора після вечері залишився в кімнаті відпочинку й увімкнув новини. Лише це — між нами. Нам не можна таке дивитись.

— Гарзд! — Єва «застібнула» невидиму блискавку на своїх губах і хитро посміхнулась. — І що там, у новинах, було цікавого?

— У Доброліві завівся маніяк.

Єва отетеріла від цих слів, бо ніяк не гадала, що чотирнадцятирічний хлопчик-сирота скаже щось подібне. Проте не виказала свого подиву й ніби байдуже запитала:

— Який маніяк?

— Дівчата, жінки зникають. Ніхто їх не може знайти...

— Тобі й справді не варто таке дивитись.

— Я люблю подібні історії, — хлопець ніяково стенув плечима.

— Не можна таке любити, а у твоєму віці — то взагалі, — промовила сердито й почала збирати свої речі зі столу.

— Ну а я люблю! — не вгавав Максим. — Просто будь обережна ввечері.

— Я завжди обережна, — усміхнулась.

— Я цілком серйозно кажу. Я стільки детективів перечитав, що міг би стати поліцейським.

— То ти мрієш про це?

— Можливо, і так, — задумався хлопчик, а в його очах зблиснули лелітки. — Краще подивися новини.

— І що там такого? Так і сказали — маніяк?

— Повідомили про зниклу безвісти. Вийшла на вечірню прогулянку із собакою й не повернулась. І це не перший випадок уже.

— Якщо її не знайшли, чому ти вирішив, що вона жертва якогось маніяка?

— Це не я, це по телевізору так сказали. То будеш обережна, обіцяєш?

— Звісно, — Єва обійняла хлопчика, узяла свої речі й ступила крок до виходу.

— Стривай!

Вона обернулась на Максимів голос.

— Ти б могла мені принести наступного разу книжку?

— Яку?

— Детектив або щось таке, — хлопчик зніяковів.

— Скільки, кажеш, тобі років?! — Єва напустила на себе наганий суворий вираз.

— Я вже все в бібліотеці перечитав, щоправда, я ті книжки брав без дозволу...

— Що?

— Не хвилюйся, я все повернув на свої місця. То принесеш мені книжку?

Єва хвильку обдумувала цю ідею, а тоді, важко видихнувши, сказала:

— То який детектив ти хочеш?

— На твій смак. Щось сучасне. Таке, чого немає в нашій бібліотеці. Точно не Чейза, Агату Крісті й Конан Дойла, домовились?

— Я в такій літературі не особливо знаюсь... У книгарні спитаю.

— Буду вдячний!

— Домовились. А ти, натомість, чемним будь!

Із цими словами Єва пішла геть, поспішаючи на свою іншу, менш приємну роботу.

Розділ 4

— Чорт. І чого їм вдома не сидиться! — простогнала ді-вчина-бармен, коли побачила пізніх відвідувачів пабу.

— Та чого ти?.. Це ж все-таки наша зарплата, — Єва знизала плечима, узяла меню й повільно рушила до столика.

— Єво!

— А? — вона зупинилась й обернула голову в бік стійки.

— Скажи їм, що ми зачинаємося за десять хвилин!

— Солю, ти ж сама знаєш: я не можу так сказати.

— Та ну тебе! Дай-но сюди, — барменша вискочила з-за свого робочого місця й вихопила з Євиних рук меню. — Я сама.

Вона роздратовано пирхнула й швидко підійшла до клієнтів. Двоє чоловіків уже встигли зручно вмотитись за столиком під вікном. Обидва досить привабливі й охайні, проте вже дещо на підпитку. Вони голосно сміялись і щось енергійно обговорювали, доки не помітили біля себе Соломію.

Єва не сумнівалась, що жвава висока білявка зуміє випровадити хлопців на вулицю, тож відразу почала «зводити зміну». Потрібно було підсумувати всі замовлення, доплюсувати чайові й після цього закрити касу. Насправді, «зводити день» — це робота Солі, але Єва ніколи не вміла відмовляти, коли її про щось просять. І ось, у результаті, вона щозміни рахує готівку, знімає Z-звіти з касового апарата, робить записи в КОРО і ще й прибирати встигає.

— Ну що? — тихенько спитала в барменші, коли та повернулася до стійки.